



32. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

9. SRPNA 1998

Z obsahu:

Duch svatý – princip posvěcení

Jan Pavel II.
při generální audienci
22. července 1998
– strana 2 –

Vítězkyně nad hříchem a smrtí

Florián Kolfhaus SJM
– strana 4 –

Druhý mezinárodní modlitební den v Amsterdamu

Všichni byli shromážděni v jednomyslné
modlitbě spolu
s Ježíšovou Matkou
Marií...
– strana 6 –

Svatý Benedikt v Subiacu

Pina Baglioni
– strana 8 –

Medjugorské ozvěny

S. Emmanuela
– strana 10 –

Budte odvážnými svědky víry

Promluva
Jana Pavla II.
k modlitbě Anděl Páně
19. července 1998 –
Borno
– strana 12 –



Duch svatý – princip posvěcení

Ježíšovo gesto, s jakým *dech* na apoštoly, když jim předával Ducha svatého (srov. J 20,21n), připomíná stvoření člověka, které Geneze popisuje jako předání *dechu života* (Gen 2,7). Duch svatý je jako *dech* Vzkříšeného, který vlévá nový život Církvi reprezentované prvními apoštoly. Nejzřejmějším znamením tohoto nového života je **moc odpouštět hříchy**. Ježíš totiž říká: *Přijměte Ducha svatého; komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny* (J 20, 22n). Kde se vylévá *Duch posvěcení*, tam se boží to, co odporuje svatosti, tj. hřích. Duch svatý podle Kristových slov je tím, který *usvědčí svět z hříchu* (J 16,8).

On působí, aby si člověk uvědomil hřích, ale současně on sám hříchy odpouští. Sv. Tomáš k tomu poznamenává:

»Protože je to Duch svatý, který utváří naše přátelství s Bohem, je přirozené, že skrze něho nám Bůh odpouští hříchy« (Proti pohanům 4,21, 11).

Duch svatý nejen ničí hřích, ale působí také posvěcení a zbožštění člověka. Bůh *si vás vyvolil jako prvotiny ke spáse skrze posvěcení Ducha a víru v pravdu* (2 Sol 2, 13).

Podívejme se blíže, v čem spočívá toto *posvěcení – zbožštění*.

Posvětitel života v Bohu

Duch svatý je *osoba – Lásky a osoba – Dar* (Dom. et viv. 10).

Tato láska darovaná Otcem a přijatá a opěťovaná Synem se sděluje vykoupěnému člověku, který se stává *novým člověkem* (Ef 4,24), *novým stvořením* (Gal 6,15). My křesťané jsme nejen očištěni od hříchu, ale jsme také znovu zrozeni a posvěceni. Přijímáme **nový život**, protože se stáváme *účastníky bož-*

ské přirozenosti (2 Pt 1,4): *nazýváme se Božími dětmi a skutečně jimi jsme* (1 J 3,1). Je to život milosti: nezasloužený dar, jímž nás Bůh činí účastníky svého trinitárního života.

Tři božské osoby ve svém vztahu k pokřtěným nemohou být oddělovány, protože každá z nich působí ve společenství s ostatními, ani směřovány, protože každá z osob se sděluje jakožto osoba.

Dárce milosti

V úvaze o milosti je třeba se vystříhat chápání, jako by šlo o »věc«. Ona je »především a hlavně darem Ducha, který nás ospravedlňuje a posvěcuje« (KKC 2003). Je darem Ducha svatého, který nás **připodobňuje k Synu** a uvádí nás do **synovského vztahu s Otcem**: v jednom Duchu skrze Krista máme přístup k Otci (srov. Ef 2,18).

Přítomnost Ducha svatého v díle transformace se týká člověka skutečně a intimně: je to **milost posvěcující a zbožšťující**, která povznáší naše bytí a naše konání a uschopňuje nás, abychom žili ve vztahu k Nejsvětější Trojici. Děje se tak skrze teologické ctnosti víry, naděje a lásky, »které uzpůsobují lidské mohutnosti pro účast na božském životě« (KKC 1812). Tak **vírou** uvažuje člověk o Bohu, o bratřích, o dějinách, a to nejen z hlediska rozumu, nýbrž z hlediska božského zjevení. **Nadějí** se člověk dívá do budoucna s důvěřující a aktivní jistotou a doufá i proti naději (srov. Řím 4, 18) se zrakem upřeným na věčnou blaženost a na dokonalý vztah k Božímu království. **Láskou** je učedník veden, aby miloval Boha celým srdcem a druhé tak, jak je miloval Pán Ježíš, tedy až k **úplnému darování sebe sama**.

Základ společenství svatých

Posvěcení jednotlivého věřícího se uskutečňuje skrze **začlenění do Církve**. »Život jednotlivých věřících je v Kristu a skrze Krista spojen obdivuhodným poutem s životem všech ostatních křesťanských bratří v nadpřirozené jednotě mystického Kristova těla, až se takřka přetvářejí do jediné mystické osoby« (Pavel VI.: Apošt. konstituce *Indulgentiarum doctrina*, 5).

A právě toto je tajemství společenství svatých. Je to věčný svazek lásky, který spojuje všechny *svaté*, ať již dosáhli věčné vlasti, nebo ještě putují na této zemi. Existuje mezi nimi **bohatá výměna duchovních statků**, neboť svatost jednoho pomáhá všem ostatním. Sv. Tomáš potvrzuje: »Ten, kdo žije v lásce, má účast na všem dobru, které se děje ve světě« (In Symb. Apost.) a dále: »Skutek jednoho se naplňuje skrze lásku k druhému, onu lásku, pro kterou jsme všichni jedním v Kristu« (In IV. Sent. d. 20).

Vůdce ke svatosti

Koncil připomíná, že »všichni křesťané jakéhokoliv stavu a zařazení jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a dokonalosti v lásce« (Lg 40). Konkrétně pro každého věřícího **cesta ke svatosti je cestou věrnosti Boží vůli**, tak jak je vyjádřena v jeho Slovu, příkazech a vnuknutích Ducha svatého. Tak jako pro Pannu Marii a pro všechny svaté, tak i pro nás spočívá dokonalost lásky v tom, že se v dokonalé důvěře po příkladu Ježíše Krista **odevzdáme do Otcových rukou**. A znovu opakují, že to je možné díky Duchu svatému, který i v těch nejobtížnějších



okamžicích nám dává opakovat s Ježíšem: *Zde jsem, přicházím splnit tvou vůli* (srov. Žid 10,7).

Zdroj povolání k zasvěcenému životu

Tato svatost se projevuje zvláště ve formě řeholního života, v níž se křesťan zasvěcení naplňuje radikálním následováním Pána v jeho radách čistoty, chudoby a poslušnosti. »Jako celá křesťanská existence i povolání k zasvěcenému životu je v důvěrném vztahu k Duchu svatému. Je to právě on, kdo po celá tisíciletí přitahuje stále nové osoby k pochopení kouzla této náročné volby. (...) Je to Duch svatý, kdo probouzí touhu i bezvýhradnou odpověď; je to on, kdo vede růst takové touhy, přivádí ke zralosti kladnou odpověď a udržuje pak její věrné naplnění; je to on, kdo formuje a utváří ducha povolání, připodobňuje je ke Kristu čistému, chudému a poslušnému a vede je, aby přijali za své jeho poslání (Exh. *Zasvěcený život* 19).

Síla mučedníků

Vrcholným výrazem svatosti, který je možný jedině díky síle Ducha svatého, je mučednictví, nejvyšší svědectví krve pro Ježíše Krista. Ale významnou a plodnou formou svědectví je křesťanský úkol **žít v rozličných podmínkách života den ze dne v radikální věrnosti příkazu lásky**.

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Neboj se!

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Vaše lampy at' hoří

Obsahem dnešní Ježíšovy promluvy je dvojí výzva: **výzva k bdělosti a výzva k důvěře**. Je to lekce plná Boží lásky. Možná se ti bude zpočátku zdát, jako by Pán jen stupňoval své nároky vůči tobě. Ve skutečnosti ti otevírá cestu, na které se to, co se lidským očím zdá obtížné, mění radostí a láskou ve svůj opak. Ale pozná a zakusí to jen ten, kdo na tuto cestu skutečně vykročí. Pros tedy na začátku tohoto setkání Ducha svatého o **dar odvahy k důvěře**.

Neboj se, malé stádce! Vůbec nezáleží na velikosti, žádnou roli tu nehraje počet, nic z toho, co jsme zvyklí považovat za rozhodující předpoklad síly a bezpečí. Rozhoduje jedině to, co se *zalíbilo Otcí*.

Abys lépe pochopila, jak dalece se můžeš spolehnout na Boží příslib, vyzývá tě Ježíš, abys prodala a rozdala všechno, co máš. Můžeš se toho odvážit, protože to, čeho se zbavíš, je ve skutečnosti ničím proti tomu, co se ti nabízí: *Zalíbilo se Otcí dát ti království*, to znamená, že ti chce dát **všechno!** Měj na zřeteli obojí skutečnost: **co máš** příslibeno a **kdo** je ten, jemuž se tak zalíbilo.

Celá tvá bytost se má zaměřit jediným směrem: Předmětem tvého snažení a zájmu se má stát *Boží království*, to je tvůj cíl. Tvé srdce se samovolně obrací tam, kde vidí svou radost, své potěšení a svou jistotu. Ceníš-li si nadmíru pozemských věcí, nejsi schopna pozvednout svůj zrak ani k nebi ani k tomu, který je pro tebe připravil. Všechno to, čím ses obklopila dřívě, než jsi tuto Otcovu nabídku plně pochopila a přijala, máš nebojácně odložit.

K tomuto prvnímu kroku, k radikálnímu odrazu od země směrem k Bohu, je jistě třeba odvahy. Tuto odvahu však můžeš načerpat právě z plné důvěry k svému Pánu. Uvěř mu, když ti říká: *Neboj se*. Zkus to, nedívat se kolem sebe jen lidskýma očima. Ověř si vlastní zkušeností, že je to možné, spolehnout se na Boha a jeho slovo. *Vírou Abrahám uposlechl, vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde*. A jeho žena Sára uvěřila, a proto *dostala sílu stát se matkou, ačkoliv nevěděl, kam jde*. A jeho žena Sára uvěřila, a proto *dostala sílu stát se matkou, ačkoliv nevěděl, kam jde*. A jeho žena Sára uvěřila, a proto *dostala sílu stát se matkou, ačkoliv nevěděl, kam jde*. Jak vidíš, lidská zkušenost, lidská moudrost a znalost vůbec nerozhodují o tom, co je možné a co a jak chce učinit tvůj Pán. Neboj se uvěřit tomu, co Bůh slíbil.

Je ovšem pravda, že slíbené království *zatím vidíš jen zdáli*. Je to proto, že *jsi na této zemi jako cizinec a přistěhovalec*. Na definitivní setkání s Pánem teprve čekáš. Jak žít v této době čekání, ačkoliv *neznáme hodinu, kdy přijde?* S rozžatou lampou.

Tvá lampa hoří, je-li tvým pokladem Ježíš. Je-li on tvou radostí, tvoje touha roste tím více, čím déle čekáš. Nebudeš se obávat hodiny jeho příchodu, ta nepředstavuje konec tvých radostí a potěšení, naopak, jejich dokonalé naplnění. Jestliže sis Ježíše opravdu zamilovala, pak pro tebe ztrácí smysl hledat si dočasná potěšení. Čas čekání na jeho příchod nepotřebuješ vyplňovat tím, že se všemožně rozptyluješ do té míry, že dokonce zapomínáš na svého Milovaného.

To, co Pán od tebe očekává, není něco, co by potřeboval pro sebe.

Zbav se klamného zdání, jako by tě Ježíš chtěl připravit o něco, co je druhým dopřáno. Ježíš nebere, Ježíš dává. Když se ti zdá, že požaduje, ve skutečnosti nabízí. Očekává jen, že přijmeš a zaujmeš své místo v jeho království, které ti s láskou připravil a které ti toužebně dává k dispozici: je to víc než jen blízkost Boha, je to dokonalé splynutí s ním, nevyčerpatelným pokladem ve společenství věčné Lásky v té nejtěsnější důvěrnosti, které se nevyrovná nic z toho, co může člověk zakusit a poznat zde na této zemi.

Nepředstavuj si nebe jako nějaké zatím vzdálené místo. Tvůj *poklad*, který si máš zajistit, se nehromadí jako v trezoru, abys jej jednou našla a otevřela. Nebe – to je Bůh sám. On sám je tím nekonečným a nezrušitelným pokladem, tvé bohatství je v tom, že se s ním ztotožníš, když nevyhledáváš nic, jen jeho svatou vůli, a tím jeho podobu, abys v něm v dokonalé důvěře bezpečně spočinula. Nebe může pro tebe začít již teď.

Ty sama a Bůh! Jsi na tom opravdu tak, jako by Bůh zde byl od věčnosti do věčnosti jen a jen pro tebe. On sám si tě *vyvolil za svůj majetek*.⁽¹⁾ Nikdo není tvým sokem, naopak tvoje blaženost je o to větší, že stejně jedinečně a nekonečně jako tebe miluje Bůh všechny svoje věrné. Milovat druhé znamená být jako on. Ještě se bojíš?

Věřím ti, Pane, pomoz mé nedůvěře.⁽²⁾ Co bys, Ježíši nemohl ode mne očekávat, když mi dáváš nikoliv mnoho, ale **všechno?**

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 34

⁽²⁾ Mk 9,24

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6–9

Ta noc (v níž byli pobiti prvorození Egypťanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili.

Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zaspívaly chvalozpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1–2.8–12

Bratři!

Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí.

I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

Evangelium – Lk 12,35–40

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Mějte bedra přepásaná a vaše lampy at' hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení.

Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Vítězkyně nad hříchem a smrtí

Florián Kolfhaus SJM

Když vyhlásil Pius XII. r. 1950 dogma, že Maria byla s tělem i duší vzata do nebe, použil výstižným způsobem jednoznačnou formulaci o smrti Panny Marie: **Je naukou zjevnou Bohem, že neposkvrněná Boží Rodička a vždy Panna Maria po dokončení pozemského žití byly vzata do nebeské slávy s tělem i duší.** ⁽¹⁾

Církev tedy nechává na věřících, aby si sami udělali mínění o návratu Panny Marie do nebeské vlasti; může nám být lhostejná otázka o konci jejího pozemského života, nikoliv však o jejím ústředním postavení v plánu spásy. Neboť když Církev oslavuje a uctívá všechny důležité okamžiky jejího života, pak právě toto poslední zastavení, její návrat domů, má ústřední význam. Jako nejstarší mariánský svátek slaví Církev její Nanebevzetí, při čemž zůstává otevřená otázka, zda Panna Maria zemřela, nebo ne. Chci této otázce věnovat několik myšlenek, a to nikoliv proto, že bych chtěl zabřednout do pracných spekulací, nýbrž spíše proto, abych ukázal krásu té Ženy, kterou již první kniha Bible nazývá Vítězkyní nad hříchem a smrtí.

Od počátku Církve jsou věřící přesvědčeni o tom, že je naprosto vyloučeno, aby Kristus nechal svaté tělo své Matky, která jej porodila a kojila, odložit do hrobu a přenechat zkáze, neboť »Bůh, její Syn, věrně plní, co učí staré přikázání, totiž ctít svou matku.« ⁽²⁾ Ještě více však než ochrana před rozkladem v hrobě, kterého Bůh ušetřil i četné svaté (např. sv. Bernardetu), odpovídá neporušitelné osobní jednotě duše a těla, její cti jako Boží Rodičky, aby ukončila život bez smrti. Ta, která se vzhledem ke své neposkvrněnosti nikdy nedopustila ani sebemenšího hří-

chu, nepropadla jako ostatní lidé »nezbytnosti zemřít«. Tak požaduje kardinál Newman: »Kdo by to mohl pochopit, že by Bůh, který splatil vinu za svou Matku, z níž přijal podstatu svého lidského těla, nechat v hrobě tlít tělo a krev, ze kterých byl vzat? Jednají tak lidští synové se svou matkou? Nepečují o svou matku, když je stará a slabá, a neudržíjí ji při životě tak dlouho, jak je to jen pro ně možné? Kdo by mohl pochopit, že panenské tělo, které nikdy nezhrěšilo, by mělo být podrobeno smrti? Proč by měla Maria sdílet osud Adama, když v něm neklesla do viny? ⁽³⁾ Protože tedy Maria byla prosta vši viny, a tedy i smrti jakožto trestu za hřích, a navíc si zasloužila božské matefství, je obecným teologickým učením, že *nemusela* zemřít takovou smrtí, jakou nutně musí zemřít ostatní lidé. Otázkou zůstává, zda Maria skutečně utrpěla smrt, a když, tak jakým způsobem.

Pro církevní otce ⁽⁴⁾ a velké teology 13. století představovala Mariina smrt, kterou mnozí prohlašovali za skutečnost, velkou překážku při úvahách o blahoslavené Panně. Z její smrti odvozovali mnozí důsledek, že Maria musela být alespoň po určitý čas ve stavu dědičného hříchu. Tak se domnívá i sv. Bonaventura zcela výslovně, že ze skutečnosti tělesné smrti Mariiny, která se v jeho době pokládala za samozřejmou, byla Matka Boží postižena dědičným hříchem, což se zdá být jedině přijatelné vysvětlení pro její smrt: »Jestliže byla nejsvětější Panna prosta dědičného hříchu, pak nemohla být podrobena smrti.« ⁽⁵⁾ Definitivně byl tento pokus o ospravedlnění Mariiny smrti vyloučen teprve r. 1854 vyhlášením dogmatu o Neposkvrněném početí, a tím

byla otevřena také cesta k prohloubeným úvahám o konci života Matky Boží.

Neposkvrněné početí Matky Boží je také klíčem k pochopení její úlohy jakožto v protoevangelii přislíbené Ženy, která bude nepřítelkyní hada. Neboť účast na Kristově vítězství nad hříchem, smrtí a ďáblem, která byla přislíbena v první knize Bible, byla dokonána, když Maria vydržela stát pod křížem a »obětovala svého Syna nebeskému Otci, aby všechny Adamovy děti, které kvůli němu byly pod hříchem, byly této viny zbaveny.« ⁽⁶⁾ O Marii není v protoevangelii řečeno, na rozdíl od jejího božského Syna, že bude zraněna, a tedy že by musela zemřít. On rozdrtil tvou hlavu a ty zasáhneš jeho patu.

Smrt přišla na svět skrze hřích, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože zhrěšili (Řím 2,15). Tato věta sv. Pavla popisuje stručně osud všech smrtelníků, který má svůj původ v Adamově vině. Jelikož však Maria byla prosta prvotního hříchu, nemůže být konec jejího života totožný s koncem těch, kteří musejí zemřít v důsledku dědičného hříchu. Jako Kristus, ani ona nebyla ve stavu, že *musí* zemřít, tj. prožít bolestné odloučení duše od těla, onu nevyhnutelnou smrt, které se naše lidská přirozenost vzpouzí, i když má přirozeně smrtelné tělo (posse mori). ⁽⁷⁾

Jelikož byla osvobozena od dědičného hříchu i od každé osobní viny, nemusela ve smyslu necessitas moriendi (nutnost zemřít) Panna Maria zaplatit tuto cenu za hřích (srov. Řím 6,23). Výslovně tedy zdůrazňuje Jan Pavel II. ve svém růžencovém rozjímání, které napsal ještě před tím, než se stal biskupem Říma, ale které dal znovu za svého pontifikátu vydat,

že svatá Panna byla uchráněna smrtí v souvislosti se svým jedinečným privilegiem neposkvrněného početí: »V neposkvrněném početí je obsažen zárodek tajemství jejího nanebevzetí. Smrt jako plod hříchu (srov. Sir 25,24) díky zásluhám jejího Syna nepostihla Matku Vykupitele, a to platí již od prvního okamžiku jejího neposkvrněného početí.« ⁽⁸⁾ »I když z toho nemůžeme vyvozovat absolutní požadavek, zdá se zcela zřejmé, že Mariino počáteční vítězství nad satanem bylo dovršeno vítězstvím nad smrtí. Ona byla počata bez dědičného hříchu; musela se tedy také vyhnout smrti, která je ovocem vzpoury, jakou představuje hřích.« ⁽⁹⁾

Je možno vyslovit názor, že Panna Maria mohla sama najít důvod k tomu, aby zemřela: chtěla zemřít dobrovolně jako její Syn. Ona se mu však stala podobná dokonalým způsobem již tehdy, když stála pod křížem. Kristus umírá tělesnou smrtí, zatímco Maria umírá mystickou smrtí, když její duši proniká meč: »Ó nevýslovný zázrak! Pohleďte, jak u kmene kříže stojí odvážně jako mučednice čistá Panna! I ona zápasí se smrtí, když její duši proniká meč.« ⁽¹⁰⁾ Papež Benedikt XV. říká o bolestné Matce Boží: »Skutečnost, že byla spolu se svým Synem ukřižována a spolu s ním umírala, odpovídala nebeskému plánu. Trpěla takovou měrou a umírala spolu s trpícím a umírajícím Synem.« ⁽¹¹⁾ Proto právem nazýváme Pannu Marii Královnou mučedníků ⁽¹²⁾ a je těžko představitelné, že by svým tělesným umíráním mohla ještě něco přidat k tomu, co nevýslovnou měrou naplnila na Golgotě.

Zkoumáme-li dále otázku, jak skončil pozemský život Panny Marie, musíme s překvapením konstatovat, že názor o chránění Matky Boží před smrtí nebyl zastáván pouze v našem století. Mlčení Písma

svatého i apoštolské tradice, jak dosvědčují takoví znalci jako sv. Jeroným (+402) a Epifanius (+403), svědčí proti tvrzení, že Panna Maria zakusila tělesnou smrt. Timoteus Jeruzalémský (400) píše: »Z Lukášovy zprávy nelze vyvozovat, že Panna Maria postoupila mučednickou smrt. Simeon jí řekl: „Tvou vlastní duši pronikne meč.“ Ale kovový meč rozděluje tělo, neprobodává však duši. Proto je Panna Maria do dnešního dne uchráněna smrti, neboť ten, který měl v ní přibytěk, přesadil ji nanebevzetím do jiného přibytku.«⁽¹³⁾ Toto je první písemná zmínka, která oslavuje Pannu Marii jako tu, která byla uchráněna smrti.

Jako Matka a Pomocnice Kristova v díle spásy má Maria zvláštní význam, protože jednak spolupůsobila svou vlastní aktivitou, jednak byla již předem skrze svého Syna dokonalým způsobem vykoupěna. Tak je Panna Maria spolu se svým

božským Synem Vítězkyní a současně vítězným znamením v boji proti ďáblu. Protože na Golgotě vydržela po boku Pána a Spasitele, tak také má nadále místo po jeho boku, když byla slavně vzata do nebe. Můžeme tedy mít za to, že Maria nezemřela, a tak dosáhl Kristus jejím neposkvřeným početím a jejích uchráněním před smrtí dokonalého triumfu nad satanem a v Marii, nové Evě, vítězí dokonale nad hříchem a smrtí. Právě v tom spočívá krása přesvědčení, že Matka Boží tělesně nezemřela.

Tak je Maria již nyní na nebi jasným znamením našeho vykoupění, »neboť v ní nakonec uskutečnil Bůh svůj původní plán, který měl s člověkem. To, co se nemělo stát, skutečně udělal tím, že se to nestalo: tím, že uchránil Marii od dědičného hříchu, připravil ďábla o všechno ovoce jeho vítězství v ráji. To je Kristovo totální vítězství.«⁽¹⁴⁾

Poznámky:

- (1) Papež Pius XII., *Munificentissimus Deus* Denz 3903. Zmínka o smrti není uvedena, ačkoliv v r. 1950 převládal počet »mortalistů« (zastánců tvrzení, že P. Maria zemřela) a při mariánském studijním týdnu v Salamance v r. 1949 naléhali na papeže, aby smrt Panny Marie zahrnul do definice dogmatu.
- (2) Alexandr III., *Ex litteris tuis* 1169, Denz. 748
- (3) John Henry Newman, *Maria in Heilsplan*, Freiburg: Herder 1953
- (4) Např. Augustin: »Maria, (která pocházela) z Adama, zemřela pro hřích.« Podle Hildy Graef: *Maria – Eine Geschichte der Lehre und der Verkündigung*, Freiburg: Herder 1964, s. 96
- (5) Bonaventura in *Sent. III.*, d. 3
- (6) Pius XII., *Mystici Corporis Christi* AAS 35 (1943)

- (7) »Nesmrtelnost« se tu chápe ve smyslu *posse non mori* (možnost nezemřít) na rozdíl od *non posse mori* (nemožnost zemřít) andělů nebo oslavených těl po zmrtvýchvstání.
- (8) Karol Wojtyła, *Der Rosenkranz*, Freiburg, Herder 1981
- (9) Leon Joseph Suenens: *Maria im Plane Gottes*. Freiburg Kanisius s. 88
- (10) Z hymnu k 1. nešporám 15. září o svátku Sedmibolestné Panny Marie
- (11) Okružní list *Inter sodalitia*, AAS vol. 10 (1918) s. 182
- (12) Verš k Aleluja o svátku Sedmibolestné Panny Marie: *Blahoslavená jsi, Panno Maria! Aniž jsi utrpěla smrt, zasloužila sis pod křížem mučednickou palmu.*
- (13) Manfred Forderer: *Königin ohne Toth in den Himmel aufgenommen* s. 24n. Podle *Patrologie Graeca* 86 245 C–D
- (14) tamtéž s. 160

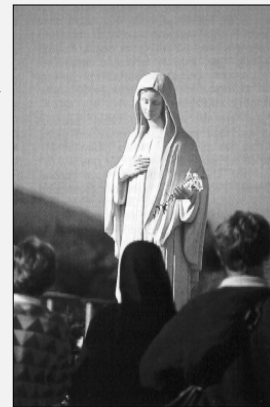
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás, děti, zvu, abyste modlitbou byly s Ježíšem, abyste skrze osobní zkušenost modlitby mohly objevit krásu Božích tvorů. Nemůžete mluvit ani svědčit o modlitbě, když se nemodlíte.

Proto, děti, zůstaňte v tichu srdce s Ježíšem, aby vás On svou láskou změnil a přetvořil.

Děti, toto je pro vás čas milosti. Využijte ho ke svému osobnímu obrácení, vždyť když máte Boha, máte všechno.



Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medjugorje 25. 7. 1998

Kdo je skutečně v Bohu, není v duchovní iluzi...

„Kdo má Boha, má všechno,“ říká nám Maria ozvěnou žalmu 23: „Pán je můj pastýř, nic nepostrádám,“ a svatí tvrdí, že Bůh sám stačí. „Můj Bůh, mé všechno!“ Takový by měl být výkřik, který nás naplňuje.

Modlitba nás otvírá obdivuhodné dimenzi bytí, která zvětšuje náš vesmír tím, že nás otvírá nekonečnu a dává nám zahlédnout nevýslovnou krásu nestvořeného světa a jeho světla. Ona (modlitba) je zdrojem štěstí, které se nedá srovnat s radostmi, které můžeme zakoušet na zemi.

A přece tato kontemplace nás neodvrací od země, vždyť Boží myšlenka je zaujata jeho dílem lásky, jímž je budoucnost lidstva, pro něž se vtělil.

Člověk, který je skutečně v Bohu, není v duchovní iluzi, která by ho vzdalovala od pozemských realit, ale naopak: vždyť vidí to, co vidí Bůh,

a také vidí, jak vidí Bůh. A Stvořitelovo dílo je krásné. Cisterciáckí otcové říkali, že i když zlomena, naše duše zůstává zrcadlem Boha, a tudíž je nekonečně krásná. Jistě, hřích v nás deformuje podobnost Bohu, ale milost ji restauruje. Tak jako matka hledí na své dítě s nesmírným obdivem, tak i my máme vidět každého tvora v Božím pohledu. Jeho láska je zcela mateřská, protože je milosrdná. V modlitbě zjednodušujeme svůj pohled a dostáváme bezmeznou lásku, která nám umožňuje hledět na druhé s nesmírnou něžností, vidět každého jako jediného, jako svět, který Stvořitel chtěl mít dokonalým. Krása v Bibli se nezakládá na estetických kritériích, ale je vyzařováním, slávou. Jak říká sv. Irenej: „Sláva Boží, to je živý člověk.“

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 7. 1998

Svatý otec Jan Pavel II. oslaví 16. října 1998 dvacáté výročí svého zvolení za papeže.

Bylo by pěkné, kdyby i ve vaší farnosti byla ten den za něho a na jeho úmysly sloužena mše svatá.

Druhý mezinárodní modlitební den v Amsterdamu

Všichni byli shromážděni v jednomyslné modlitbě spolu s Ježíšovou Matkou Marií

A jako Paní setrvala s apoštoly, až sestoupil Duch svatý, tak může Paní přijít ke svým apoštolům a národům, aby jim znovu přinesla Ducha svatého. (Amsterodamské poselství 31. 5. 1954)

Můžeme skutečně říci, že tento slib Panny Marie se letos o Letnicích v roce zasvěceném Duchu svatému jedinečným způsobem naplňuje. Již 28. května známá novinářka Yvonne Laudyová v holandském listu *De Telegraaf*, který má milionový náklad, v krásném příspěvku oznámila, že podle listiny přihlášených se očekává na 2. mezinárodním modlitebním dnu účast zástupců z Japonska, Jižní Ameriky, Ghany, Singapuru, USA, Ruska, Iráku, Sýrie, Kazachstánu, Švédska, Koreje, Indie, ... že tedy **úcta k Paní všech národů se stala celosvětovou záležitostí.**

Nakonec byla všechna očekávání překonána, neboť o letniční neděli dopoledne bylo v Amsterdamu přítomno 12 tisíc účastníků ze 70 zemí světa a ze všech pěti kontinentů, kteří se shromáždili ve slavnostně vyzdobené Europahale Kongresového centra RAI. Chtěli tak vyhovět přání Matky všech národů, která prosila, aby byl každoročně uctíván její milostný obraz. Množství různých jazyků, barev pleti a národních krojů připomínalo Je-

ruzalém a prvotní Církev, kde se také shromáždili zástupci všech národů tehdy známého světa, aby byli svědky seslání Ducha svatého.

Shromáždění poutníků z celého světa začalo již v sobotu 30. května v 16 hod. modlitbou letniční vigilie.

Přítomné pozdravil a přivítal Mons. Pavol Maria Hnilica SJ spolu s P. Pavlem Maria Siglem FMM. Zvláště srdečně pozdravil svého přítele kardinála Alfonse Maria Sticklera SDB, který přišel jako poutník, aby byl pak hlavním celebrantem o Hodu Božím svatodušním. Všichni přítomní to chápali jako dar, že tohoto 2. mezinárodního modlitebního setkání se účastní 2 arcibiskupové a jeden archimandrita různých východních ritů, kteří tím dali Letnicím s Matkou všech národů ekumenický ráz a svědectví: Jeho Excelence arcibiskup Cyril Mar Baselios, metropolit malankarišské katolické církve v Indii, a Jeho Excelence Fares Maakaroun, arcibiskup řecko-melkitišské církve v Lataquii v Sýrii, a Mons. Sergius Gajek, archimandrita řeckokatolické církve Běloruska.

Mons. **Mar Baselios**, který jak v asijské, tak ve světové církvi platí za experta v ekumenických otázkách, měl v sobotu odpoledne přednášku o lásce jeho indických věřících k Panně Marii, jejich Matce. **Oprávněně mohou ujistit, že úcta k Matce Boží je v malankarišské katolické církvi živá a stále se šíří. Kromě drobných svátků Panny Marie se oslavují velké svátky Matky Boží... s velkou slavnostností. Připravujeme se na ně vigiliemi, postem a odříkáním. V mé diecézi Trivandrum v Kerale v lednu tohoto roku s velkým nadšením pozdravili a přivítali věřící kopii amsterodamského obrazu Matky Boží v původní velikosti a se stejným nadšením se k ní modlí. ...Není divu, že Panna Maria jako Matka Církve a celého Božího lidu je uctívána všemi generacemi. Jak přiléhavý je titul Paní všech národů, pod kterým je dnes Panna Maria zde uctívána! Kéž vede všechny národy v jejich úsilí o svatost na pouť k nebeskému Jeruzalému!**

Nato oznámil s velkou radostí, že dvě děvčátka z jeho vlasti chtějí uctít Pannu Marii svou modlitbou a tím, co je pro asijské národy typické, krásným indickým tancem.

V 18 hodin se slavila mše svatá ze svatodušní vigilie, kterou celebrouval amsterodamský světící biskup Mons. Punt, který ve své homilii vyjádřil svou vděčnost Paní všech národů a připomněl, že jeho matka jej Panně Marii, Matce národů, zasvětila již jako dítě. Při této mši svaté přijalo pět mla-

dých lidí z Německa svátost biřmování.

O svatodušní neděli pozdravil všechny přítomné dr. Arnold Leeman, předseda »Nadace Paní všech národů«. Stalo se tak na závěr eucharistické adorace. Všechny spolubratry v biskupské službě, archimandritu a dva opaty a 12 000 účastníků pak přivítal diecézní biskup Haarlemu-Amsterdamu Mons. Henrik Bomers. Pozvání přijali i lidé, kteří mají zatím k víře daleko. Jeden mladý Holanďan např. prohlásil: **»Cítil jsem se něčím přitahován, abych sem přišel. Ale já nejsem pokřtěn a ani neznám Boha. A tak bych se chtěl zeptat: Co mám dnes udělat?«** Mons. Bomers pak se zjevným pohnutím přečetl pozdravné telegramy od 5 kardinálů a 19 biskupů ze 17 zemí všech pěti kontinentů. Všichni vyjadřovali své těsné spojení s Paní všech národů a se všemi poutníky v Amsterdamu a současně politování, že vzhledem k pastoračním povinnostem ve svých diecézích nemohou osobně přijít. Mnozí z nich to přislíbili na příští rok.

Byl přečten pozdrav z kláštera v Coimbre, kde žije sestra Lucie z Fatimy, ve kterém sestry ujišťují, že **»to, co nás zde v klášteře spojuje s poutníky ze všech národů, je modlitba k Paní všech národů, ve které prosíme o příchod Ducha svatého, aby z nás všech na přímluvu Panny Marie učinil jedno stáde.«**

O těsné spojitosti Fatimy, Amsterdamu a Akity hovořil

ve své významné přednášce filipínský vyslanec **Howard Dee**, který byl před několika lety vyslancem u Svatého stolce ve Vatikánu. Po přesvědčivém výkladu o autentičnosti a nadpřirozeném charakteru události v Amsterodamu položil otázku týkající se posledního dogmatu o Panně Marii: **»Jestliže poselství z Amsterodamu, a tedy žádost Paní všech národů o vyhlášení dogmatu uznávajícího Matku Boží za Spoluvykupitelku, Prostřednici a Přímlyvkyni jsou skutečné, proč se potlačuje tato pravda?«**

V navazující přednášce zdůraznil **Mons. Hnilica**, že nás Paní všech národů shromáždila ze všech zemí, abychom prosili o příchod Ducha svatého: **»Matka Boží ve Fatimě slíbila, že nakonec bude triumfovat její Neposkvrněné Srdce. Vítězství nepřijde skrze atomové bomby, nýbrž skrze prostá srdce trpících a pronásledovaných, která se zcela zasvětila Panně Marii, Spoluvykupitelce. Pod titulem Paní všech národů ukazuje nám Panna Maria zde v Amsterodamu cestu k míru a k jednotě Církve a skrze Církev ve světě... Tímto dnešním setkáním se Amsterodam stal velkou mariánskou svatyní, svatyní pro Paní všech národů, v níž jsme se shromáždili, abychom prosili o sjednocující sílu Ducha svatého pro Církev a svět.«**

V 11. 30 začala mše svatá, která byla vrcholem slavnosti. Dojemným okamžikem byl vstup 68 národních vlajek. Mnozí vlajkonoši pracují ve své vlasti pro Matku národů a bylo pro ně velkou ctí, že mohli národní vlajkou reprezentovat svou zemi. Překvapující byla účast 90 kněží, neboť o svatodušní neděli mají převážně povinnosti ve své farnosti.

Hlavní celebrant kardinál Stickler hovořil ve své homilii o roli Panny Marie v Božím plánu spásy a ve světle učení o Duchu svatém poukázal na události v Amsterodamu: **Jestliže Církev o zjeveních, z nichž vychází uznání Matky Boží za Paní všech národů, nevyslovila dosud žádný soud, nebrání to jednotlivým věřícím, aby v očekávání úsudku Církve věnovali těmto tajemným zjevením a poselstvím nikoliv neopodstatněnou víru. A to tím spíše, že tyto výpovědi jsou v plné shodě s bezpečným pokladem víry a se spojením díla spásy a Matky Boží v působení Ducha svatého jako univerzálního Posvětitelce lidstva... Slavíme dnes v Amsterodamu 2. mezinárodní modlitební den k Paní všech národů. Prozřetelnost založila skrze omilostněnou ženu úctu k Matce Boží pod tímto titulem v tomto městě, jehož obyvatelstvo je složeno z mnoha národů, což odůvodňuje vznik a šíření této úcty právě odsud.**

Kéž se tato úcta k Panně Marii jako Paní všech národů rozšiřuje díky mnoha zástupcům, kteří se zde dnes shromáždili k prosbám o její přímlyvu, aby zprostředkovala celému lidstvu milosti Ducha svatého, které by spolu s posvěcením jednotlivců přinesly celému světu a všem národům pravý mír duše.

Jako výraz jednoty, kterou působí Duch svatý, přineslo pak 17 rodin v národních krojích jménem rozličných národů k oltáři vzácné originální dary. Poutníci je pak po zbytek dne mohli obdivovat. Arcibiskup Maakaroun jménem arabských národů daroval zlatou kadidelnici se zvonečky.

Jako krásné potvrzení jednoty se Svatým otcem a Církví na celém světě provedl na závěr mše svaté kardinál Stickler spolu s biskupy a opaty zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie před obrazem Matky Boží, Paní všech národů, v rozličných řečech.

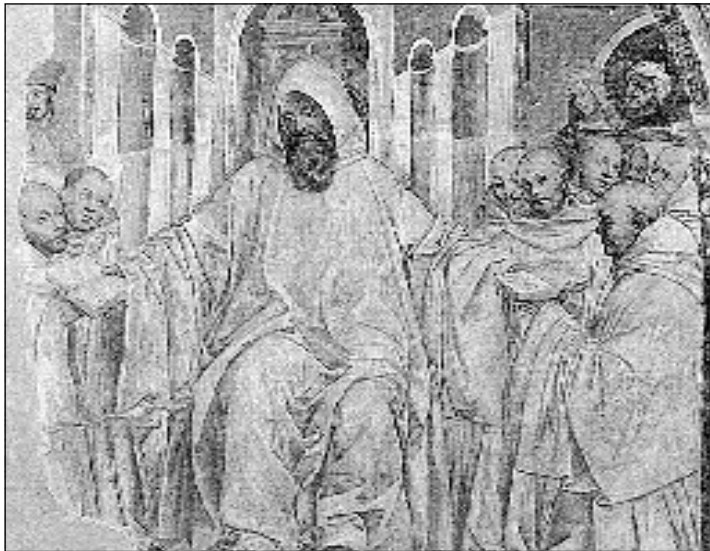
K všeobecnému překvapení se ujal slova Mons. Bomers, amsterodamský ordinář, a sdělil oficiálně v pěti různých jazycích: **»Na základě ovoce, které je stále více zjevné, rozhodl jsem spolu se svěřícím biskupem, že ustavíme komisi, která má za úkol shromáždit a prozkoumat všechna svědectví o událostech, která se týkají Paní a Matky všech národů.«**

Odpoledne měl přednášku na téma: *Boží ekumena skrze Matku všech národů* **P. Pavel M. Sigl**. Hovořil mimo jiné o svých zkušenostech z misijní cesty, která vedla přes Indii, Asii, Austrálii, Švédsko a Francii. Ukázal, že skutečný ekumenismus spočívá v tom, přivést všechny lidi zpět do večeřadla, kde Maria spolu s apoštoly vyprošovala Ducha svatého. Nové Letniče souvisejí s novým mariánským dogmatem, které má sjednocující sílu. Snad nejdůležitější a nejpotešitelnější výpovědi jeho přednášky byla slova, že **poslední dogma bude plodem modlitby. Vyrostete ze srdce trpících. Bude to vytrpěné dogma. Nejmocnějšími prosebníky a přímlyvcí pro dogma Spoluvykupitelky jsou proto trpící. Jestliže společné utrpení vytváří spojení a solidaritu, pak trpět jeden pro druhého vede k pravé jednotě.**

Krásné svědectví podal na závěr mladý protestantský důstojník Hans Einnarson ze Švédska, syn protestantského pastora. Hovořil o tom, jak našel hlubokou úctu k Panně Marii, a řekl: **»Věřím na ekumenismus skrze společnou lásku k Panně Marii, naší Matce.**

Přináším vám k tomuto setkání u Paní všech národů požehnání mnoha pastorů a katolických kněží, kteří se modlí za toto shromáždění.«

*Podle -sks- 28/98
připravil -Iš-*



Benedikt předává svým mnichům řeholi
(Podle fresky od Sodomy v klášteře Monte Oliveto Maggiore)

Krátké malé pravidlo

Benediktova zkušenost jako každá velká novinka sestává pouze z mála docela jednoduchých věcí. Především z kláštera, který je zcela oddělen od světa, v němž je možno trávit celý život ve společenství ke cti a slávě Boží. A pak z *Řehole* sv. Benedikta.

Tato *Řehole* ještě dnes udivuje každého, kdo doufá, že v ní najde přesné návody, jak mají mniši vybudovat knihovnu s klasickými texty, jak vysušovat bažiny a zřizovat pole, jak stavět kostely, zkrátka základy toho velkého kulturního dědictví a onoho mistrovského díla, jaké benediktini zanechali na celém světě.

O příslovečném »Ora et labora« zde ovšem nenajde ani stopu. Místo toho narazí v *Řeholi* často jako na refrén *ut in omnibus glorificetur Deus* – aby ve všem byl ctěn Bůh. Benedikt sám ji označuje za »krátké malé pravidlo, které je napsáno pro začátečníky«.

U koho se sv. Benedikt inspiroval? U sv. Pavla a sv. Augustina. A to také proto, že papež Felix IV. označil za herezi semipelagianismus, učení, podle kterého je spása možná jen na základě doslovně žitého evangelia.

Řehole má 73 kapitoly, které je třeba se naučit nazpaměť, aby

bylo možno sloužit skrze tři velké ctnosti, **poslušnost, pokoru a mlčení**, ve *vojsku Krista Krále*. Nejdříve přijdou na řadu »všeobecné křesťanské« ctnosti. Opat, který je odpovědný za duše mnichů, nesmí nařizovat »nic obtížného a tíživého«. Středem života není askeze, nýbrž »Opus Dei«: zpěv žalmů, posvátná liturgie. Předpokládané oběti jsou všechny realistické a rozumné: devět hodin spánku v zimě, pět v létě, sedm a půl na jaře a na podzim, k tomu dvě hodiny odpočinku po obědě; jí se třikrát denně, dvě jídla jsou teplá, jedno studené. Denní příděl chleba činí jeden a půl libry. Slovo »knihovna« se tu vyskytuje jen jednou, a to tam, kde Benedikt hovoří o pokání a postní době: má spočívat v přečtení jedné knihy.

Pro Benedikta jsou pracovní nástroje, které srovnává s posvátnými nádobami na oltáři, důležitější než knihy. Práce je důležitá, ale není to samoúčel. Když dostává mnich nějaké pokyny, musí nechat to, co zatím dělá, ihned ležet. A »zatímco to, co právě dělal, nechá nedokončeno, dá se s úplnou ochotou a poslušností do činnosti, která mu byla uložena«.

»Neboť všechno to poznamenává ty, kteří si ničeho necení více než své lásky ke Kristu,« píše Benedikt v páté kapitole *Řehole*.

Svatý Benedikt v Subiacu

(dokončení)

Na tomto místě je popis v *Dialozích* pochopitelně o něco stručnější. Když mnich poznal, že Benedikt má touhu žít v úplné samotě, slíbil mu, že si toto tajemství ponechá pro sebe. Vystříhal mu tonzuru a dal mu »melotu«, kozí kožku, která se nosila přes boky. Abychom doplnili životopiscovu mezeru, můžeme se odvolat na staré kanonické právo. V oněch dobách bylo obyčejem, že kandidáti, kteří prosili o »melotu«, znamenají poustevníka, byli nejdříve podrobeni zkoušce, aby nejednali bez rozmyslu. Takovou otázku není možno vyřešit během minuty. Pravděpodobně Romano po delším rozhovoru s Benediktem dospěl k přesvědčení, že nemá co do činění s nějakým blouznivcem, s jakými se občas setkával.

Rozhodl se tedy, že doprovodí Benedikta do malé jeskyně ve výšce 500 metrů na kolmém srázu hory Taleo, kde se dnes nachází slavný klášter *Dello Speco*.

Pak se oba rozloučili. Romano však neponechal Benedikta jeho osudu. Slíbil mu, že některý den v týdnu se za ním vyšplhá, aby mu tajně předal část pokrmu, který dostává v klášteře. Aby jej nevyrušoval, bude pokrm zavěšen na dlouhém laně v koši se zvonečkem.

Pravé velikonoční svátky

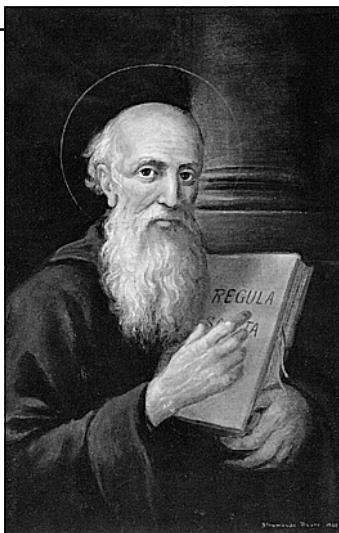
Řehoř Veliký píše lapidárně o Benediktovi, že od tohoto okamžiku *in Supremi Spectatoris oculis habitavit secum*: »Bydlel sám se sebou pod dohledem toho, který všechno vidí.« Čas mu odměřovaly jen východy a západy slunce. Kromě toho jej navštěvovaly rozmary nepohody, které jsou pro simbruinské pohoří obvyklé. »Ale po celou dobu se zlému duchu nelíbilo to dobré,« poznamenává slavný životopisec. A tento zlý se často pokoušel rušit Benediktův stav plný milosti. Zvláště jednou, když se Benediktovi vynořila v paměti představa jednoho děvčete, které poznal v Římě. Nakonec to vyřešil svérázně: odložil svůj hábit a melotu a aby překonal pokušení, vrhl se do ostružinového houští před svou jeskyní a zranil se až do masa.

Romanova mlčenlivost umožnila mladému muži, že zde mohl prožít v klidu plné tři roky, až nenadálá událost změnila jeho život.

Když jednou Benedikt dlel právě na modlitbách, spatřil, jak se k jeho jeskyni šplhá nějaký muž. Podle středověkého podání to byl farář z Monte Porcaro. Je to dnešní San Vitorio, které je ovšem poněkud vzdálené od Subiaca, neboť se nachází v Abruzzách.



Dello Speco – místo, kde se postupně utvořilo okolo sv. Benedikta první mnišské společenství



R. Stromando: Sv. Benedikt

Ať už přišel z jakéhokoliv důvodu, přivedl Benedikta opět do kontaktu s ostatním světem. Setkání bylo velmi dojemné. Když mu kněz prozradil, že jsou právě Velikonoce, odpověděl Benedikt: »Dnes jsou pro mne skutečně Velikonoce, neboť jsem měl tu milost, že jsem tě spatřil.« Byla to první slova po třech letech úplného mlčení. Ale tento kněz nebyl stejného ražení jako mnich Romano. Kudy chodil, všude mluvil o svém neobyčejném setkání. A tak brzy začali k jeskyni chodit pastýři. To bylo překvapující, protože nikde v okolí nebyly žádné pastviny. A jak už to bývá, byl konec klidu. Po pastýřích se objevovali i jiní lidé z okolních vesnic. Nakonec Benedikt sestoupil do níže položené jeskyně, aby přichozí ušetřil výstupu, a začal k nim hovořit o Božích věcech.

Atentát

Nechtěl však Benedikt žít v odloučenosti? O tom není nejmenší pochyby. Současně však »byl veden duchem, který věci neposuzuje *a priori*, nýbrž vidí skutečnost takovou, jaká je, a snaží se jí přizpůsobit,« jak píše historik Luigi Salvatorelli.

Mnichové ze *San Cosimato in Vicovaro*, kteří neměli právě nejlepší pověst, vystavili poustevníka první zkoušce. Po smrti svého opata přišli všichni spolu k jeskyni sv. Benedikta

a žádali jej, aby nastoupil na jeho místo. Benedikt nejdříve odmítl. Po vytrvalém naléhání nakonec souhlasil, že podstoupí tuto zkoušku. Navrhl jim, aby žili podle řehole Casiana, prvního zákonodárce západního mnišství, v pokoře, v poslušnosti a v mlčení.

Volba Benedikta byla ovšem jen záminkou, aby mohli vést dále svůj způsob života. Nakonec se pokusili jej otrávit. Dali jed do poháru, který opat podle starého obyčeje každý den u stolu požehnal. Když Benedikt udělal nad pohárem kříž, číše praskla a rozsypala se na tisíc kusů. Opatovi bylo ihned jasné, co se stalo. Rozhodl se, že se okamžitě vrátí do své hory Taleo.

Ale vytoužená samota mu již nebyla dopřána. Z Říma sem proudily zástupy mladých lidí, šlechticů, plebejců, Římanů i Gótů. A mnozí z nich se již do města nevrátili. Dva římské šlechtici, Eutitius a Tertullus, mu světili své dva syny: dvacetiletého mládence Maura a Placida, který sotva odrostl dětskému věku. Po nějaké době zde bylo kolem jednoho sta mladých mužů, kteří chtěli žít jako Benedikt.

V Neronově vile

Byl to počátek velkolepé zkušenosti, které si však Benedikt nebyl nikdy vědom. Už jen proto, že měl starosti, kam se uchýlit s tak velkým počtem přívrženců, kteří jej nechtěli opustit. Nakonec se rozhodl obsadit po staletí opuštěnou Neronovu vilu, kterou zasvětil papeži Klementovi, třetímu nástupci sv. Petra. Maura a Placida vzal s sebou, »protože často dává Pán těm nejmladším nejlepší rady«, jak napsal v 5. kapitole své Řehole.

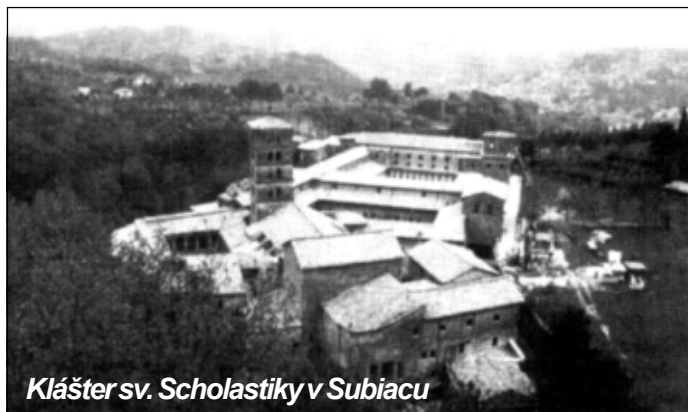
Pro ostatní založil v okolí svého sídla dvanáct klášterů a v každém z nich ustanovil opata. První z těchto klášterů, dnešní klášter sv. Scholastiky, zasvětil sv. papeži Silvestrovi.

Subiaco, docela prostá jeskyně

P. Beda Paluzzi je konzervátorem velké knihovny »vzorového kláštera« sv. Scholastiky v Subiacu. Vypráví: Všechno, co benediktini svými rukama vytvořili, je podřízeno jejich způsobu života. Řehole vedla mnichy k četbě svatých textů, proto museli umět číst. A také psát, aby mohli opisovat knihy zapůjčené v jiných kláštorech nebo jinak získané. Z 1500 rukopisů a kdovíjakých inkunábulí, které zde v knihovně stály v minulých stoletích, se dodnes dochovalo 450. Mezi nimi jsou díla sv. Augustina, je zde také latinský překlad Aristotela. Zde vytiskli v první polovině 15. století dva krajané Guttenbergovi, Konrad Swevnhelm a Arnold Pannartz, první inkunábule v Itálii: *De oratore* od Cicerona a *De civitate Dei* od sv. Augustina a jedno dílo Lactantiovo. Je to už jen několik stop, podle nichž lze zkoumat velkolepé dobrodružství prvních počátků. Ale ty jsou velmi působivé: jeskyně, kde sv. Benedikt prožil tři roky. Jeskyně pastýřů, které obrátil. Již po několika letech jsou obě tato místa spojena schodištěm, po kterých poutníci chodí po kolenou. Nej-

působivější je architektura kláštera: Visí strmě na skále hory Taleo. Velká část fresek představuje výjevy ze života sv. Benedikta. Jedna z nejvýznamnějších zobrazuje papeže Inocence III., který nově ocenil ve 12. století význam benediktinského hnutí. Zvláštní postavení má románská zvonice kostela sv. Scholastiky. Patří k nejstarším v Itálii. Konečně zůstaly zde trosky Neronovy vily, z nichž lze rozpoznat nosné zdi původního mateřského kláštera, který Benedikt zasvětil sv. Klementu. Dva obrovské mramorové sloupy jsou v kostele sv. Scholastiky. Setkání mnicha Romana s Benediktem se odehrálo přímo proti klášteru. Tuto epizodu připomíná malý kostelík, který se nazývá také »Křížek«. Zde se odbývají obřady nových mnichů. V šedesátých letech se našly pod klášterem sv. Scholastiky zbytky prvního benediktinského kláštera ze 7. století, zasvěceného sv. Silvestru. I tyto zbytky postačí, abychom si představili první družinu 150 mladých mnichů, jak se spolu modlí se svým přítelem Benediktem.

Překlad -Iš-



Klášter sv. Scholastiky v Subiacu

On a jeho družina se modlili a pracovali, aby netrpěli žádnou nouzí a nebyli odkázáni na almužny druhých. Jedna okolnost, o které nás Řehoř informuje, je pro tuto dobu obzvláště příznačná: mladý Gót, který byl hluboce dojat tím, že byl přijat do tohoto společenství, snažil se budít co nejlepší do-

jem. Benedikt jej tedy poslal na břeh jezera, aby tam odstranil hloží, »protože zde chce založit zelinářskou zahradu«, jak píše životopisec. Ale mládenec pracoval tak intenzivně, že se kovový srp uvolnil z rukojeti a spadl do vody.

Pokračování na str. 10

Svatý Benedikt v Subiacu (Pokračování ze str. 9)

Mladý mnich byl zoufalý, protože si byl vědom, jakou cenu má každý nástroj pro Benedikta. Dojemný na této historice je nejen zázrak, který udělal Benedikt, když srp opět našel, ale láskyplná slova, která řekl mládenci: »Pracuj tady a buď spokojen v Pánu.«

Není nic, co by více dráždilo tento svět, než radost ve jménu Kristově. A tato radost zde trvala již dlouhý čas. Jednoho dne r. 529 byl tento pracovitý klid náhle přerušen.

Fiorenzo, farář z opačného břehu jezera, který byl pověstný svým nemorálním životem, začal ze závidění Benedikta pronásledovat.

Nejdříve mu poslal jako dar posvěcený chléb, kterým se řeholníci v oné době navzájem obdarovávali na znamení vzájemné úcty. Bohužel tento chléb byl otrávený. Ale i tento pokus o vraždu selhal. Pak se Fiorenzo zaměřil na mladé mnichy. Jednoho rána, když se všech 150 právě modlilo ranní chvály, poslal skupinu nahých žen, aby je dráždily. Tím se naplnila míra Benediktovy trpělivosti: nenávisť vůči němu ohrožovala jeho žáky. Rozhodl se, že se skupinou přátel odejde pryč. Badatelé jsou toho názoru, že již tehdy znal cíl své cesty: Cassino v Liritalu.

Když byli od Subiaca vzdáleni deset mil, dostihla je zpráva, že Fiorenzo náhle zemřel. Benedikt se dal do pláče, ale Maura, který s touto zprávou přišel, poslal zpět do Subiaca. Ve skutečnosti to však byl trest, protože mladý mnich dal najevo radost nad Fiorenzovou smrtí.

Benedikt pak táhl dále směrem ke Cassinu. Zde pak několik let před svou smrtí napsal *Řeholi*, »stručná pravidla pro začátečníky«, jak jí sám nazval.

30 giorni 2/94,
překlad -IŠ-

Medžugorské ozvěny

15. července 1998

Pochválen buď Ježíši!

25. června vizionářka Ivanka (matka tří dětí) prožila své každoroční zjevení v úzkém rodném kruhu. Svatá Panna zůstala 6 minut a mluvila o všech tajemstvích. Podle Ivanky byla velmi radostná. (To nás může potěšit, vždyť mnoho lidí si dnes plete tajemství s předpověďmi neštěstí.) Podobně jako jindy se Panna Maria s Ivankou modlila, vyslechla úmysly, které jí Ivanka svěřila, a dala své požehnání. V tomto období nás žádá o mimořádné modlitební aktivity za rodiny, zejména za ty, které mají své nemocné.

Vyzvala nás, abychom otevřeli svá srdce a děkovali jejímu Synu, který nás obdařil tak velikou milostí. Nakonec nám Gospa poděkovala za naše modlitby a naši lásku.

Podobně jako na jiných mariánských poutních místech přichází mnoho lidí modlit se za své nemocné. Ale naše zá-

padní společnost se často dívá na nemocné způsobem více pohanským než křesťanským. Tváří v tvář této zkoušce chceme „diktovat“ Bohu, co má dělat (uzdravit), místo abychom „četli“ jeho poselství lásky v této situaci a otevřeli se jeho božskému plánu. Když nám Maria říká skrze Ivanku, abychom se za tyto rodiny modlili, je to proto, že ona sama trpí jako Matka („Vaše utrpení je i utrpením mým,“ řekla v roce 1992), ale také proto, aby nám vnukla svůj vlastní postoj svatosti vůči zlu – obrátit každé zlo v dobro. Mnohdy chce Pán uzdravit nejdříve srdce rodiny a teprve potom tělo nemocného.

Toto 17. výročí zjevení bylo velmi bohaté na milosti a je dobře přijmout to, co jsme dostali, abychom dokázali lépe milovat. Gospa dala všem své mateřské požehnání, a to je veliký dar, vždyť požehnání napl-

ňuje naše duše Božími poklady, i v těch rovinách, které unikají našemu vědomí.

Radujme se, že Svatý otec brzy přijede do Chorvatska (2.–4. 10. 1998). 16. října oslaví 20. výročí svého zvolení papežem, 20 let výjimečné plodnosti! Bylo by krásné, kdyby všichni, kdo jsou napojeni na Medžugorje, se aktivizovali k tomu, aby v tento den byla v jejich farnostech sloužena mše svatá na jeho úmysly, abychom mu dosvědčili nejen naši hlubokou náklonnost, ale také naši soudržnost synů a dcer i naši věrnost učení, které nám jako Kristův náměstek dává. Jaké povzbuzení pro něj, kdyby mohl vidět, že v každém chrámu světa jeho synové a dcery, pro něž heroicky stravuje svůj život, za něj obětují Nejsvětější oběť!

Bylo by dobré už nyní o těchto skutečnostech informovat v tisku a začít s iniciativami ve farnostech. Drahá Gospo, jsme opravdu šťastni, že žijeme v těchto časech milosti!

S. Emmanuela

CISTERCIUM MATER NOSTRA

Pozdravný dopis Svatého otce vyšebrodským cisterciákům

Nejdůstojnější Excellence
Mons. GIOVANNI COPPA,
apoštolský nuncius v České republice
PRAHA

Z Vatikánu, 17. července 1998

Nejdůstojnější Excellence,

Svatý otec s potěšením obdržel zprávu o příštích oslavách ve vyšebrodském opatství u příležitosti 900. výročí založení zaslužilého řádu cisterciáků.

Jeho Svatost, duchovně přítomná, se spojuje s radostí se všemi, kteří si připomínají tuto nádhernou událost, a vzdává díky Pánu za hojné plody dobra a civilizace, jež se šířily v tomto kraji během devíti staletí v trvalé věrnosti řeholi svatého Benedikta a jeho vlastnímu heslu: „Ora et labora.“

Papež, který dobře zná smutné skutky v posledních čtyřiceti letech a násilí, jež postihovalo řeholní komunitu tohoto starobylého historického, svatého místa, je nadšený, že mniši v roce

1990 znovu začali svůj blahodárný apoštolát, připomínají si více než sedm staletí opatství, a věrně prosí Boha, aby cisterciáci pokračovali ve svém trvalém a hrdinném svědectví Krista, skrze život modlitby a soustředění, obklopeni úctou a láskou církve, která je v Českých Budějovicích.

Kristův vikář doprovází tato blahopřání svým zvláštním apoštolským požehnáním, které ze srdce uděluje Vaší Excelenci, biskupu Antonínu Liškovi, otci opatovi, mnichům a všem, kteří se budou podílet na těchto jubilejních oslavách.

Využívám této okolnosti, abych Vás svými upřímnými city ujistil, že zůstávám

Vaší Excelenci
v Kristu oddaný
+ Angelo Card. Sodano, státní sekretář

Heřman Josef

Vilém Hünermann

III.

Malá Madona v kapitulním kostele měla plné ruce práce, když chtěla potěšit a uspokojit všechny, kteří jí skládali k nohám bídu těžkých časů. Vody se opět vrátily do svých koryt, hráz byla opravena a nově zesílena. Ale ve městě Kolíně zůstalo mnoho bídy, nemoci a hladu na všech stranách. Není divu, že malá Madona u kapituly měla tolik práce, že odložila dokonce své vlastní Dítě ze své náruče, aby mohla všem přichozím vypudit bídu ze srdcí.

Mnoho soch Panny Marie bylo tehdy ve svatém Kolíně. Ale ty všechny seděly na vysokých trůnech oděné jako královny. Jenom malá Madona z kapituly byla jiná. Neseseděla, nýbrž stála a dívala se na všechny lidi tak dobrotivě a vlídně, jako kdyby chtěla říct:

»Pojďte ke mně, povězte, co máte na srdci! Já jsem vaše matka!«

Její podobu vytvořil jakýsi zbožný řeholník bratr, vypráví se, že na ní pracoval za stále hlasité modlitby. Není druhé takové Matky Boží v kolínských chrámech. Proto nosí lidé ze všech farností svoje starosti právě do kapitulního kostela k malé Matce Boží.

Dva týdny po velké povodni přišla paní Marie opět do kostela. Nesla v náruči dítě, kterému dali při křtu jméno Heřman. A matka poklekla před svatým obrazem, zvedla dítě vzhůru k Marii a prosila:

»Matko, podívej se, nesu ti své dítě. Vezmi je pod svou ochranu! Kladu ti je na srdce spolu s tím tvým. Uchovej je v milosti, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!«

A Maria, Matka Boží, se usmála plná vlídnosti na matku a dítě, které jí svěřila do péče ke všem těm ostatním.

Když se matka vrátila domů, městem zněl umíráček. Biskup zemřel! Matka se tiše modlila: »Pane, buď milostiv jeho duši!« a přitiskla své dítě ještě pevněji na svou hrud.

Tři dni nato bylo tělo biskupovo pohřbeno v kostele sv. Ondřeje.

ŠENKÝŘKA
U SANKT MERGEN

Iburga, »šenkýřka« ve zbožném nadaci Sankt Mergen, tak nazývali ve starém Kolíně kapitulní kostel, stála u kuchyňského sporáku a míchala velkou dřevěnou vařekou v obrovském hrnci polévku. Této vznešené dámě dělalo potěšení zastávat úřad kuchařky. Její tváře při tom hořely a polévka bublala. Paní Iburga míchala v hrnci s takovým zaujetím, že Gertruda, děvče z kuchyně, ji musela několikrát zatahat za zástěru, než jí mohla vyřídit důležitý vzkaz.

»Co chceš?« ptala se Iburga nevrle, protože neměla ráda, když ji někdo při jejím kuchařském díle vyrušoval.

»Milostivá paní proboštová vzkazuje, že zítra je svátek Zvěstování Panny Marie!« vyřizovalo děvče trochu nejistě.

»To vím!« odbrkla Iburga a míchala dále.

»A to je veliký svátek, vzkazuje paní proboštová.«

»To vím taky!«

»A bylo by vhodné, říká paní proboštová, kdyby paní Iburga připravila ke cti Panny Marie na stůl něco dobrého.«

»Paní proboštová je mlsná huba,« bručela Iburga a její vařeka vířila ještě divočeji. Ale děvče se nedalo odbýt.

»Paní proboštová myslela na pár kačenek pěkně na křupavo upečených.«

»Tak!« odbrkla Iburga.

»Ano. Ke cti Panny Marie, říká paní proboštová. V krámě „U tučných kachen“ viděla náhodou výborné kačeny na pečení, říká paní proboštová.«

Tu se šenkýřka náhle rozmáchla a opřela ruce v bok i s vařekou.

»Paní proboštová je sama tučná kachna,« křičela na ubohé děvče.

»Ostatně v kuchyni a ve sklepě jsem pánem já a ne paní proboštová!« Kdo se podíval, jak majestátně mává Iburga vařekou, nemohl o pravdivosti tohoto mocenského prohlášení ani v nejmenším pochybovat. A Iburga vládnout dovedla; měla dvaatřicet předků, dvakrát tolik než kolik bylo zapotřebí, aby mohla vstoupit do dámské nadace Sankt Mergen, a její otec byl hrabě někde v Niederheinu a měl tam hrad a stovku vojáků.

»Kromě toho,« burácela dále Iburga a mávala do taktu vařekou, »kromě toho nevím, je-li to pro naši Milou Paní nějaká pocta, když kvůli jejímu svátku pobijeme nevinné kachny. Uvaříme raději zítra polévku pro chudé trochu silnější a naše Milá Paní bude s větším zalíbením shlížet na masná oka na polévce pro chudé než na kačeny paní proboštové. A teď mi pomoz sundat hrnec z plotny a odnést k bráně, žebravý lid našeho dobrého Pána Boha má už hlad.«

Také u klášterní fortny dodržovala Iburga mezi svými hosty přísný pořádek. Když podstatně vzrostl nával chudých po velké povodni, Iburga dbala, aby každý dostal svůj díl a každý chudý aby byl ku pomoci tomu, kdo je ještě chudší. Pro každého měla kromě své přisnosti i dobré slovo, které dodávalo odvahy a vracelo naději. Není proto divu, že těchto hostů neubývalo, ale přibývalo, a tak paní správcová zahrnovala šenkýřku znovu a znovu do svých modliteb. Ale co dělat? Adéla, abatyše, držela na

Duchovní radost pochází z čistého srdce a neustálé modlitby. Snažte se o to, abyste si zachovali tyto dvě ctnosti. Abyste cítili radost, kterou tak rád toužím vidět na sobě i na vás, a měli ji uvnitř i na venek. Tak povzbudíte bližní a zaženete nepřítele...

Sv. František z Assisi

šenkýřku, a abatyše byla svatá. Celý Kolín věděl, že svatí mají vždycky pravdu.

Právě natahoval ruku se svou miskou roztomilý chlapec, kterému bylo asi šest let, a jeho modré oči se dívaly tak upřímně a tak prosebně, že šenkýřce docela změklo srdce. Podezřele dlouho míchala naběračkou v hrnci, až v ní uvízlo několik pořádných kousků masa.

»Pán Bůh zaplať, paní Iburgo!« zašveholil chlapec jasným hlasem. »A maminka říká, že v nebi budete sedět na zlatém křesle s červeným sametovým polštářem, pamatujte si to, paní Iburgo!«

»To že říká maminka?« směje se Iburga.

»Určitě, říkála to, já přece nelžu!« brání se malý dotčeně. »Vím, že říkála: červený sametový polštář.«

»Tak tedy červený!« smála se dáma. »Ale řekni mi, jak se daří tatínkovi, Heřmane?«

»Stále ještě kašle, a moc kašle!« odpověděl chlapec smutně. Ano, jeho otec Kryštof kašle od té doby, co se Heřman narodil a on prodělal nedobrovolnou studenou koupel ve svém krámmě při velké povodni.

»Je třeba se modlit, vid'?' těší jej Iburga.

»Jistě, k Panně Marii. To dělám každý den!« odpověděl hoch se zjevným zápalem. »Ale teď už musím jít, polévka chladne.«

»Počkej ještě!« říká šenkýřka a loví ve svém kapsáři, až konečně najde pěkné zlatočervené jablko. »Na, to máš za ten červený sametový polštář!«

Heřman s radostí sáhl po krásném ovoci.

(Pokračování příště)

Bud'te odvážnými svědky víry

Drazí bratři a sestry,
s velkou radostí přebývám
dnes v Bornu uprostřed překrás-
ných horských štítů, které se
tyčí k nebi ve své mohutnosti
plné majestátu. Vítám srdečně
všechny obyvatele Borna a dě-
kuji vám za přijetí, které jste mi
připravili. Zdravím všechny
rekreanty, kteří zde každoroč-
ně pobývají, aby se nadýchlí
svěžím vzduchu a našli klid
a odpočinek uprostřed boro-
vých lesů a ve vašich horách.
Svůj pozdrav posílám a ve své
mysli zalétám do celého údolí
Camonica, které je bohaté jak
na náboženské tradice, tak na
přírodní krásy.

Zvláštní pozdrav posílám do
Brescie biskupu Brunovi Fores-
tiemu a jeho pomocnému bis-
kupu Vigiliovi Olmiemu i va-
šemu faráři Josefu Maffiemu,
kterému děkuji za jeho slova na
uvítanou.

Mám radost z toho, že se zde
mohu setkat zde v jeho rodném
kraji s arcibiskupem Janem Křti-
telem Re, který je zástupcem
sekretáře pro všeobecné záleži-
tosti a je mým nejvěrnějším
a drahým spolupracovníkem.

Drazí obyvatelé Borna!

Chtěli jste mě přivítat před
svým farním kostelem, který se
tu tyčí nad vašimi domy a je vý-
znamným místem pro vaši
víru a vaše dějiny. Chtěl bych
vám všem odtud říci: Milujte
svou víru a buďte s radostí její-
mi svědky a udělujte všechno,
aby díky bratrské lásce mohla
působit na jiné, a to skrze vel-
kodušné odpouštění a vzájem-
nou pomoc a podporu.

Všechny ty, kteří stojí opo-
dál mimo Církev, chtěl bych
pozvat: nebojte se hledat Boha,
protože on vás hledá a miluje.
Mladým, kteří jsou nadějí třetí-
ho tisíciletí, bych chtěl říci:
Investujte dobře do svého živo-
ta, který je talentem, jenž má

přinášet své ovoce. Pamatujte,
že žijete jen jednou.

Právě když pamatuji na mlá-
dež a myslím na ni, chtěl bych
připomenout, že Jan Křtitel
Montini, pozdější papež Pavel
VI., v letech svého mládí trávil
zde v Bornu spolu s rodiči
své letní prázdniny. V r. 1920,
několik dní po svém kněžském
svěcení, sloužil zde ve vašem
kostele mši svatou.

Letos připadá 100. výročí
jeho narození. V očekávání na
slavnou vzpomínku na tento
den v září v Brescii chci vás vy-
zvat k modlitbě, abyste vy, tak
početní mladí chlapi a děvčata
ze společenství obyvatel Borna
i celého údolí Camonica a vůbec
celé diecéze Brescia, následova-
li jeho příkladu, jak on byl spo-
jen s Pánem na cestě kněžství
a zasvěceného života.

Nejdražší bratři a sestry!

V této kouzelné přírodní sce-
nérii je snazší pozvednout zrak
ke Stvořiteli a chválit jej v jeho
díle. V apoštolském listě *Dies
Domini* jsem potvrdil, že právě
takovým kontemplativním po-
hledem by se měla vyznačovat
neděle – den Páně. Toužím, aby
doba dovolené vytvářela čas
příznivý pro nové odhalení
křesťanského významu neděle,
dne odpočinku, ale především
dne modlitby. Je to den, ve kte-
rém nás zmrtvýchvstalý Kristus
naplňuje nadějí a radostí, den,
který je dán člověku pro jeho
vlastní dobro.

Kéž nejsvětější Panna Ma-
ria, k níž se obrácíme v modlit-
bě Anděl Páně, nám dopomůže
při úkolu prohlubování duchov-
ního života a kéž pomůže vám
všem, abyste oživovali svou
víru i věmost těm křesťanským
hodnotám, které tvoří kořeny
Borna i tradice těch dolin, bo-
hatých svou nábožností a sku-
tečnou věmostí evangeliu.

Překlad -Iš-

Papež Jan Pavel II. dokončil encykliku o vztahu rozumu a víry

Jan Pavel II. dokončil prá-
ce nad svou nejnovější ency-
klikou *Fides et ratio*. Potvr-
dil to vatikánský tiskový
mluvčí Joaquin Navarro-
Valls. Poslední podobu dal
tomuto dokumentu papež
v čase své dovolené v Dolo-
mitech. Encyklika je napsá-
na v polském jazyku.

Tento dokument je věnován
vztahu mezi vírou a rozumem.
Svatý otec se věnuje otázce
hledání smyslu lidského živo-
ta. Text této třinácté encykli-
ky má kolem 150 stran.

Encyklika *Fides et ratio*
bude zveřejněna pravděpo-

dobně na podzim. Pozorova-
telé poukazují na to, že papež
chce na konci tisíciletí znovu
poukázat na vztah mezi ví-
rou a rozumem při hledání
smyslu života. Jan Pavel II.
ukazuje na choroby současné
kultury při řešení velkých pro-
blémů, kterými se po celá sta-
letí zabývají náboženství a fi-
lozofie. Encyklika se staví jas-
ně proti některým současným
formám myšlení pro jejich ne-
bezpečný relativismus, který
vyvolává erozi hodnot a vý-
znamů týkajících se současné-
ho člověka.

-ABC-

Papežské prázdniny v Dolomitech

Jan Pavel II. využívá
v době své dovolené odpočin-
ku ode všech svých zaměst-
nání a rychle získává sílu. Po-
tvrdil to tiskový mluvčí Sva-
těho stolce Joaquin Navarro-
Valls 19. července. Ukázal
při tom novinářům snímky
z horských výletů Jana Pavla
II. Na prvním je vidět pape-
že v širokém klobouku a saku
oblečeném přes kleriku, jak se
prochází po horách. Na dru-
hém stojí s holou hlavou na

vrcholku vysokém 2 500 m,
jak se rozhlíží po okolních ští-
tech. Podpírá se při tom dvě-
ma holemi podobně jako ly-
žař.

Papež sledoval v televizi
finálové utkání mistrovství
světa v kopané a pohřeb obětí
náboženské nesnášenlivosti
v Severním Irsku. Čas od času
prohlíží akta, která si vzal
s sebou z Vatikánu. Čte jedno
dílo současné filozofie, jehož
titul však nebyl oznámen.





Guatemala: Zpráva se smrtelnými následky

Obránci lidských práv, kteří se zasazují o vyjasnění zločinů, ke kterým docházelo během 36 let občanské války, žijí v ohrožení života. Nejnovější obětí se stal 75letý světitel biskup Juan Gerardi, který byl zavražděn 26. dubna.

Guatemala-City, 26. dubna 1998, 22.00: Biskup Juan Gerardi se vrací do svého bytu. Uslyšel v garáži podivný hluk a šel se tam podívat. Cihla mu prorazila lebku. Padl k zemi. Vrazi zhanobili jeho obličej k nepoznání. Guatemala tak ztratila jednoho z nejneohroženějších obránců lidských práv.

29. prosince 1996 skončila 36 let trvající občanská válka mezi vládními jednotkami a odbojnou gerilou. Církev v čele s biskupem Gerardim usilovala o úplné vyjasnění tohoto konfliktu. Především za vojenských diktatur v 70. a v 80. letech docházelo opakovaně k masakrování celých vesnic indiánských rolníků. Tito »campesinos« byli paušálně obviňováni z příslušnosti ke gerile.

Zástupci guatemalské církve usilovali o usmíření mezi příbuznými obětí a pachatelů násilí. Současně však trvali na tom, že smíření je možné teprve tehdy, až budou odhalena všechna porušování lidských práv a viníci budou potrestáni. Jedině potrestáním viníků je možno zachovat právní etos.

Guatemala – již nikdy

Takto zněl titul zprávy, která byla výsledkem tříleté práce a která byla zveřejněna dva dni před vraždou světitel biskupa Gerardiho. Zpráva zevrubně popisovala průběh války a spáchané násilnosti. Na 1 400 stranách bylo registrováno na 55 násilných činů ze stra-

ny vládních vojáků a gerily. Stále je pohřešováno na 55 000 lidí. Jeden milion musel uprchnout. 150 000 lidí přišlo během konfliktu o život, mezi nimi mnoho angažovaných církevních činitelů.

Zpráva dokládá, že to nebyla levicová gerila, ale vládní jednotky a jim podřízené oddíly »domobrany«, které spáchaly 79% všech zločinů. Tyto zprávy byly doloženy rozhovory, které vedlo 500 církevních aktivistů s 5 000 svědky masakrů, mučení a politicky motivovaných vražd. Také odhalené masové hroby podaly své důkazy.

Vedoucí roli při sestavování zprávy měl zavražděný světitel biskup Juan Gerardi a kancelář pro lidská práva při arcibiskupství v Guatemala-City. V stejné době obdrželi **arcibiskup Prospero Penados del Barrio** z Guatemala-City a kněz Pedro Motta opakovaně výhrůžné dopisy. P. Motta konal kázání o obsahu zprávy »Guatemala – již nikdy«. Nato byl dům jednoho angažovaného novináře, bojovníka za lidská práva, těžce poškozen dvěma bombami. Hrozí nebezpečí, že skuteční viníci a lidé, kteří jim kryjí záda, nebudou nikdy potrestáni a pozadí útoků zůstane neobjasněno. Tím důležitější je podpořit arcibiskupa Penada del Barrio v jeho úsilí o úplné vyjasnění vraždy i výhrůžek a dosáhnout potrestání viníků.

-csi 7/98-

Pozitivní právo musí být v souladu s právem přirozeným.

Jan Pavel II.

□ 17let Medjugorje

Více než 100 000 poutníků z 20 zemí se zúčastnilo 17. výročí mariánských zjevení v Medjugorje. Nejpočetnější byly výpravy z Německa, Francie, USA, České republiky, Irska, Anglie, Itálie, Rakouska a Belgie. Z Polska přijelo 2 000 poutníků doprovázených 50 kněžími. Mnoho bylo také Chorvatů, z nichž mnozí připutovali pěšky a bosí.

Mše svatě se v průběhu dvou dní pouti sloužily v 16 jazycích. Na výroční mši svatě 25. června bylo přítomno 50 000 věřících.

Za dobu trvání zjevení má medjugorská farnost registrováno 45 000 kněží a více než 200 biskupů, z toho 10 kardinálů, kteří navštívili toto poutní místo. Velmi početní jsou biskupové ze Spojených států (14), Kanady (7) a Brazílie (9).

□ Panna Mariavevěznicí

Do vězení Tipitapa v Nikaragui připutovala socha Panny Marie Fatimské, která je na okružní cestě Jižní Amerikou. Část vězňů očekává, že v souvislosti s touto poutí získají milost. »Budeme žádat vládu, aby propustila vězňe starší 60 let a ty, kteří se dopustili menších trestných činů,« řekl kněz Amado Pena, který vykonává duchovní službu ve věznicí. Příchod Panny Marie by měl znamenat svobodu pro více než 200 vězňů.

□ Policistav semináři

Americký policista John Berennan vstoupil do kněžského semináře. Sloužil u policie 25 let a získal řád »Zásluhy za bezpečnost jiných«. Policistovi je 48 let a je jáhnem. Domnívá se, že nikdy není pozdě odpovídat na Pánovo zavolání.

CVN

□ Mauritiusvzorem

Africký ostrov Mauritius se stal »laboratoř« přirozených metod regulace početí. Více než

20 % žen zde praktikuje tyto metody. Jsou to převážně hinduistky.

Tyto metody přinesli na ostrov manželé Françoise a Michel Guyovi počátkem 70 let. Již v r. 1963 zde z podnětu biskupa v Port-Luis Jeana Margèota, nyní kardinála, vzniklo nekonfesionální sdružení »Rodinná akce«, které se ujalo úkolu propagovat tyto metody v situaci, kdy se hledal způsob, jak přibrzdit nadměrný růst počtu obyvatel. Došlo k němu v souvislosti se snížením úmrtnosti na malárii.

»Rodinnou akci« vedou katolíci. Každý rok přibývá 2 000 manželských párů, které začínají praktikovat modifikovanou sympto-termickou metodu. »Rodinná akce« vede 71 poraden a pracuje ve 22 továrnách na ostrově. Navštěvuje také ženy v jejich domácnostech. Neplánovaných těhotenství je pouze 3,5 %. S tzv. »malým postem«, který je integrální součástí této metody, souhlasí také mužská populace.

-pb Paříž-

□ Rumunský premiér Radu Vasile vyslovil naději, že papež Jan Pavel II. navštíví v květnu 1999 Rumunsko. 7. července předal při audienci papeži oficiální pozvání.

□ Pootevření první mešity v Brně oznámilo Islámské společenství v České republice, že má v úmyslu zbudovat v této zemi další dvě mešity, a to v Hradci Králové a v Praze. V zemi žije asi 20 tis. muslimů.

□ Papež Jan Pavel III. a metropolita Pergamonu Jan, který stál v čele delegace cařihradského ekumenického patriarchátu, se spolu modlili u hrobu sv. Petra na závěr oslav svátku knížat apoštolských. Papež poděkoval patriarchovi Bartoloměji I. za vyslání delegace a ujistil, že Svatý stolec vyšle svou delegaci na slavnosti sv. Ondřeje, patrona Cařihradu.

Pozvání na 1. pouť věřících
řeckokatolické církve
K PANNĚ MARIÍ POMOCNÉ
ochránkyni nenarozených
u Zlatých Hor

Pouť se koná poslední srpnovou nedělí
30. srpna 1998.

Svatá liturgie východního obřadu
sv. Jana Zlatoústého ve staroslověnském
jazyku bude slavena v 11 hodin.
Pro poutníky bude na nádraží ČD
ve Zlatých Horách připraven autobus
v 10 hodin.

Srdečně zveme věřící z okresů Jeseník,
Šumperk, Bruntál, Opava i z širšího okolí.
Otec M. Mikolajek

Česká pouť u Tří Dubů
v Rakousku u Hornu (Maria Dreieichen)
se koná v neděli 23. 8. 1998,
začátek ve 14.30 hod.

V 18.30 hod. svátostné požehnání v poutní
kapli u Pulkau (Bründlkappelle).
Pěší poutníci vycházejí v sobotu 22.8.
v 8.30 hod. ze Znojma od kostela
sv. Mikuláše, přespání v Pulkau.

Na pěší pouť se přihlaste na faře u sv.
Mikuláše ve Znojmě, tel. 0624/22 46 94.

HLAVNÍ POUŤ
U PANNY MARIE USMÍVAJÍCÍ SE
v NETÍNĚ 16. 8. 1998

Mše svaté dopoledne:

6.30 hod. pro hospodyňky – slouží
naposledy o. Marek Vácha a pak zpovídá
8.00 hod. pro poutníky – slouží o. Michal
Jelínek, salesián z Moravských Budějovic,
dřívější duchovní správce v Tasově
9.30 hod. pro poutníky – slouží o. Michal
11.00 hod. pro pěší poutníky – slouží
o. Michal s kněžími, kteří přivedou procesí
10.45 hod. uvítání poutníků před branami
chrámu Páně

Mše svaté odpoledne:

13.00 hod. křížová cesta, pobožnost u kaple
na kopci
14.00 hod. svátostné požehnání v kostele
a odchod procesí

Procesí vycházejí:

v 6.30 hod. z Vel. Meziříčí již po 285.
(nepetržítě od r. 1714), s hudbou,
družičkami a mládenci – vede a zpovídá
o. Jan Peňáz
v 9.00 hod. z Měřina přes Blížkov
v 8.00 hod. z Horních Borů přes Dolní Bory
vede a zpovídá o. Vít Hába
v 7.30 hod. z Uhřínova, **v 8.15 hod.** ze Sva-
řenova, **v 9.15 hod.** z Kochánova – vede
a zpovídá o. Petr Holý

Autobus z Vel. Meziříčí v 9.30 hod.,
zpět z Netína v 15.00 hod.

ADORAČNÍ DNY 1998 NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

15. 8. sobota slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Otevření Adoračních dnů 1998

17.00 hod. – slavnou mši svatou oslavuje
převor P. Augustin Gazda OSB

21.30 hod. – **schodiště před svatoko-
peckou bazilikou**

„Muž, který sázal stromy“

kanadský film o motivaci a síle dobra –
velkoplošná projekce

16. 8. neděle 1. adorační den

7.30 hod. – mše svatá

9.00 hod. – **slavná mše svatá**

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

11.30 hod. – „Pojďte projít bazilikou“

O historii poutního místa pohovoří pan
Bohuslav Smejkal ze Samotíšek.

Součástí je i výstup do věží

a do ochozu.

Prohlídka obnoveného kůru, návštěva
bolestných schodů, ambitu a kaple

Jména Panny Marie.

14.00 hod. – **společná adorace**

15.00 hod. – **slavná mše svatá**

celebruje **augustiniánský opat**

P. Evžen Martinec OSA

ze Starého Brna

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

16.30 hod. – **kaple Jména Panny Marie**

recitál Evy Henychové z Prahy

„Zpívám Panně Marii“

V tento den je možné získat plnomocné
odpustky za podmínky přijetí svátosti smí-
ření, Eucharistie a modlitby na úmysl Sva-
tého otce.

Motto:

Naději žít,
nadějí dávat

Upřímně zvou
strahovští premonstráti na Svatém Kopečku

17. 8. pondělí 2. adorační den

7.00 hod. – **ranní mše svatá** v kapli

Jména Panny Marie v ambitu

8.00 hod. – **tichá adorace v bazilice**

9.00 hod. – **společná adorace**

10.00 hod. – **slavná mše svatá**

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

12.00 hod. – modlitba „Anděl Páně“ v kapli

Jména Panny Marie v ambitu

a **polední mše svatá**

14.00 hod. – „Pojďte projít bazilikou“

historie a prohlídka poutní baziliky

16.00 hod. – **společná adorace**

17.00 hod. – **slavná mše svatá**

celebruje delegát školských bratří ČR

P. Vladimír Kelnar z Prahy

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

18.30 hod. – **kaple Jména Panny Marie**
v ambitu

Václav Renč: Pražská legenda

– účinkuje brněnský herec

Miroslav Částek

18. 8. úterý 3. adorační den

7.00 hod. – **ranní mše svatá** v kapli

Jména Panny Marie v ambitu

8.00 hod. – vystavení Nejsvětější svátosti

oltářní a **tichá adorace** v bazilice

9.00 hod. – **společná adorace**

10.00 hod. – **slavná mše svatá**

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

12.00 hod. – modlitba „Anděl Páně“ v kapli

Jména Panny Marie v ambitu a **polední**

mše svatá a adorace

14.00 hod. – „Pojďte projít bazilikou“

historie a prohlídka poutní baziliky

16.00 hod. – **společná adorace**

vede strahovský opat a bratři

strahovské kanonie

17.00 hod. – **slavnostní zakončení**

Adoračních dnů 1998 – mši svatou

s pozvanými kněžími slaví

strahovský opat

P. Michael J. Pojezdny OPraem.

*Po mši svaté uctění milostného obrazu
Panny Marie*

*V minulém čísle jsme prezentovali knihu Učení o Marii. Nedopatřením vypad-
la z textu věta: »Vhodné pro kněze a teologicky vzdělané laiky.«*

Omlouváme se všem!

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

63. Eucharistická přítomnost Krista – jeho svátostné „jsem s vámi“ – umožňuje církvi objevovat stále hlouběji své vlastní tajemství, jak svědčí celá ekzeziologie 2. vat. koncilu. Podle ní je „církev v Kristu jako svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (277). Jako svátost se církev rozvíjí z velikonočního tajemství Kristova „odchodu“, prožívá jeho stále nový „příchod“ skrze Ducha svatého, který plní své poslání jako Parakleitos – Duch pravdy... Právě toto je podstatné tajemství církve, jak vyznává koncil.

Jestliže mocí stvoření je Bůh ten, v kterém my všichni „žijeme, hýbáme se a jsme“ (278), pak zase moc vykoupění trvá a rozvíjí se v dějinách člověka a světa jakoby dvojnásobně „pohy-

bem“, jehož zdroj je ve věčném Otci. Je to na jedné straně „pohyb“ poslání Syna, který přišel na svět narozem z Panny Marie skrze Ducha svatého. Na druhé straně je také „pohyb“ poslání Ducha svatého, kterého definitivně zjevil Kristus. Protože „odešel“ Syn, přišel Duch a přichází ustavičně jako Utěšitel a Duch pravdy. A v rámci svého poslání, jakoby v intimitě neviditelné přítomnosti Ducha, „přichází“ Syn, který „odešel“ ve velikonočním tajemství a je ustavičně přítomen v tajemství církve. Jednak zůstává skrytý, jednak se projevuje v jejích dějinách a stále živí její běh.

To všechno se děje svátostně působením Ducha svatého. Ten čerpá z bohatství Kristova výkupného díla a neustále dává život. Církev si čím dál tím živěji uvědomuje toto tajemství,

a tak vidí lépe samu sebe především jako svátost.

To se děje také proto, že z vůle svého Pána plní církev svou spásnou službu člověku prostřednictvím svátostí. Po každé když se uskutečňuje svátostná služba, nese s sebou tajemství „odchodu“ Kristova skrze kříž a zmrtyvýchvstání. V jeho síle přichází Duch svatý. Přichází a působí: „dává život“. Neboť svátosti znamenají milost a udělují milost; vyjadřují život a dávají život. Církev je viditelná rozdělovatelka posvátných znamení, zatímco Duch svatý přítomně jedná jako neviditelný „rozdělovatel“ života, který svátosti naznačují. Spolu s Duchem svatým tu je a jedná Kristus Ježíš.

64. Je-li církev svátostí vnitřního spojení s Bohem, je jí v Ježíši Kristu. V něm se toto spojení uskutečňuje jako svá-



točná skutečnost. Církev je svátostí v Ježíši Kristu skrze Ducha svatého. Plnost spásné skutečnosti, kterou je Kristus v dějinách, se rozlévá svátostně mocí Ducha-Parakleita. Tímto způsobem je Duch svatý „jiný Utěšitel“ nebo „nový Utěšitel“, protože jeho působením se radostná zvěst vtěluje do lidských vědomí a srdcí a šíří se v dějinách. V tom všem je Duch svatý dárce života.

Pokračování příště

Poznámky:

277 – Dogm. konst. o církvi, LG, 1
278 – Sk 17,28

Liturgická čtení

Neděle 9. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 18,6–9
Ž 33(32),1+12.18–19.20+22 Odp.: 12b
2. čt.: Žid 11,1–2.8–19
Ev.: Lk 12,32–48

Pondělí 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10
Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9 Odp.: 5a
Ev.: Jan 12,24–26

Úterý 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Ez 2,8–3,4
Ž 118,14.24.72.103.111.131 Odp.: 103a
Ev.: Mt 18,1–5.10.12–14

Středa 12. 8. – ferie

1. čt.: Ez 9,1–7;10,18–22
Ž 112,1–2.3–4.5–6 Odp.: 4b
Ev.: Mt 18,15–20

Čtvrtek 13. 8. – nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Ez 12,1–12
Ž 77,56–57.58–59.61–62 Odp.: 7c
Ev.: Mt 18,21–19,1

Pátek 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 16,1–15.60.63 nebo Ez 16,59–63
Iz 12,2–3.4bcd.5–6 Odp.: 1c
Ev.: Mt 19,3–12

– večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16;16,1–2
Ž 132(131),6–7.9–10.13–14 Odp.: 8
2. čt.: 1 Kor 15,54–57
Ev.: Lk 11,27–28

Sobota 15. 8. – slavnost Nanebevzetí P. Marie

1. čt.: Zj 11,19a;12,1.3–6a.10ab
Ž 45(44),10b.11a+12a.16 Odp.: srv. 10b
2. čt.: 1 Kor 15,20–27a
Ev.: Lk 1,39–56

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.8.	10.8.	11.8.	12.8.	13.8.	14.8.	15.8.
Antifona	1028	1708	1768	1075	1091	1708	1469
Žalm	783	786	783	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1708	1769	1076	1091	1708	1469
Antifony	1030	1463	1062	1076	1092	1107	1470
Žalmy	1030	813	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1463	1770	1079	1095	1710	1470
Antifona k Zach. kantiku	709	1463	1780	1080	1095	1467	1471
Prosby	1033	1711	1771	1080	1095	1711	1471
Záv. modlitba	709	1463	1465	1080	1466	1467	1471

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1264	1066	1081	1096	1112	1264
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1472
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1265
Krátké čtení	1037	1713	1069	1084	1100	1115	1472
Záv. modlitba	709	1463	1069	1084	1100	1116	1471

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1714	1774	1085	1101	1473	1473
Antifony	1025	1040	1464	1071	1086	1102	1468	1474
Žalmy	1025	1040	1715	1072	1087	1102	1649	1661
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1464	1777	1089	1105	1468	1474
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1464	1780	1090	1105	1468	1474
Prosby	1028	1043	1718	1778	1090	1105	1468	1474
Záv. modlitba	709	709	1463	1465	1090	1466	1469	1471
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238	1242

Představujeme vám...

RŮŽENEC

Josef JANŠTA

Kniha nás zavádí do městečka ke zpusťosené kapličky, kterou si za své kultovní místo zvolí mladí satanisté. Dramatické střetnutí Martina a jeho sestry s těmito lidmi vrcholí v nových přátelstvích, vznikajících pod ochranou Panny Marie.

Na pozadí událostí si autor všímá vztahu k Bohu, Ježíšově Matce, k práci a k dalším hodnotám. Ukazuje, že Boží požehnání zavítá do domu, kde se aspoň jeden člověk s vírou modlí.

Úryvek z knihy:

Po nalezení křížku, který se nosil opačně, už nemohlo kluky nic v údolí mariánské kapličky udržet. Rozběhli se jako o závod do vesnice. Všichni tři se přičítali ke kostelu, kde právě končí májová pobožnost. Nevímají přítom nic z vůně a krásy rozjásaného máje. Nevšímají si ani radostně naladěných lidí, které modlitba k Panně Marii naplňuje jistotou péče nebeské Matky.

Martin se zadívá na společníky a dělá přítom další krok směrem ke vchodu do kostela. Ivan s Ondřejem ho následují. Společně prožitá hrůza u kapličky je stmelila v trojici, která si nechce věc nechat pro sebe. A tak oba nevěřící kluci vstupují do chrámu. Martin u vchodu namáčí ruku ve svěcené vodě a pokleká. Dva zbývající vstupují rozpačitě a nevědí, co udělat s rukama. Ale to je neodradí od přání, aby při zprávě pro kněze byli z toho.

Otec Vojtěch je vítá svým typickým širokým úsměvem. Ale od chlapců se ničeho radostného nedočká.

„Máme strašně důležitou zprávu,“ oznamuje rozechvělým hlasem ještě stále udýchaný Martin.

„Co se děje?“ snaží se zakrýt neblahé očekávání kněz...

Brož., A5, 147 str., 39 Kč



Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

„ANO“ KE KŘÍŽI

Anton GOTS

Pozadí pro úvahy této knihy tvoří všední život v nemoci, která na dlouhé měsíce odsoudila autora k trpnému očekávání a bezvýchodnému neradostnému utrpení.

Obsahem 30 kapitol je zápas o smysl takového bezvýchodného bytí, o víru, že i v takové bídě a bolesti je Bůh s námi a pomůže nám zvládnout situace ohrožení života pomocí víry...

Každá kapitola chce být vyznáním, v němž je v otevřeném líčení, bez obalu vyslovena zcela osobní zkušenost „žít v víře“ tváří v tvář četným problémům osobního a veřejně-církevního charakteru.

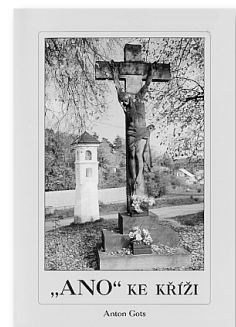
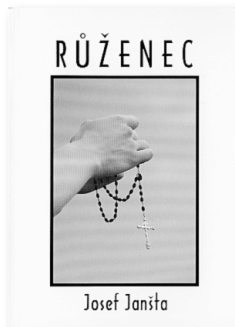
Kniha poslouží jak nemocným a utrpením zkoušeným, tak i všem, kdo hledají Boha.

Úryvek z knihy:

„Kdyby všichni andělé, kdyby všichni géniové světa studovali, co je lepší v té či oné situaci, zda toto utrpení či jiné, zda toto pokušení nebo ona bolestná ztráta, nedokázali by pro tebe vymyslet nic vhodnějšího než to, co tě právě potkalo. A tak věčná Boží Prozřetelnost myslela na to, dát ti jako cenný dar své lásky tento kříž...“

Dříve než ti ho však poslal, zadíval se na něj svým vševědoucím pohledem, promyslel jej svým božským rozumem, prozkoumal jej svou moudrou spravedlností a prohrál jej svým milosrdenstvím. Potěžkal jej ve svých rukou, aby nebyl ani o milimetr větší a ani o miligram těžší. Pak jej požehnal svým svatým Jménem, pomazal milostí, naplnil dechem své útěchy a ještě jednou pohlédl na tebe a tvou odvahu...

Brož., A5, 124 str., 59 Kč



Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinych zaslálek povoleno Oblastí správy pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TVDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinych zaslálek povolene SR, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.